

ನಮ್ಮ ಕೈ ತೋರಿಸಿ ಚಿಂವ್ ಚಿಂವ್ ಅಂತ ಅದರಂತೆ ಮಿಮಿಕ್ರಿ ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ಕೂಡ ಹಾಗೇ ನಟಿಸಿ ಪುಟಪುಟನೆ ನಮ್ಮ ಕೈ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಕೂರುತ್ತಿತ್ತು. ಮನೆಯ ಸದಸ್ಯರು 'ಬಾ' ಎಂದರೆ ಹಾರಿ ಬಂದು ಮೈ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಕೂತು ಹಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಗುಬ್ಬಿ ಹಾಗೂ ಗುಬ್ಬಿಗೆ ನಾವು ಎಷ್ಟು ಆತ್ಮೀಯರಾದೆವೆಂದರೆ ಆ ದಿನ ಗುಬ್ಬಿಯ ಸ್ವರ ಕೇಳದಿದ್ದರೆ ಏನನ್ನೋ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಭಾವದಿಂದ ಮನಸ್ಸು ಭಾರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನದಲ್ಲೇ ಗುಬ್ಬಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ರೆಕ್ಕೆ ಅರಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬೆಳೆದು ಮನೆಯ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಹಿತ್ತಿಲ್ಲಲ್ಲಿರುವ ಜಂಬುನೇರಳೆ ಮರದಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡತೊಡಗಿತು. ಹಾರುವ ಸೊಳ್ಳೆಗಳ ಬೇಟೆ ಮಾಡತೊಡಗಿತು. ಪುಟ್ಟದಾಗಿ ಪಟಪಟನೆ ಹಾರುತ್ತಿದ್ದ ಹಕ್ಕಿಗ, ನಾವೆಲ್ಲಾ 'ಪುಟ್ಟಕ್ಕಿ, ಪುಟ್ಟಿ' ಅಂತೆಲ್ಲಾ ನಾಮಕರಣ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆವು. ತಾಯಿಯ ಜೊತೆ ಗೂಡಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ, ತಾಯಿಯ ಪ್ರೀತಿಯಲ್ಲೇ ಜಗತ್ತು ಕಾಣಬೇಕಿದ್ದ ಈ ಗುಬ್ಬಿ ನಮ್ಮಂತಹ ಹುಲುಮಾನವರ ಜೊತೆ ಸೇರಿ ದೊಡ್ಡದಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಆಕಾಶ ಕಂಡಾಗ, ಅಲ್ಲಿ ಹಾರಿಬರುವ ಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಕಂಡಾಗ, ಗುಬ್ಬಿ ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅದರದ್ದೇ ಲೋಕದ ಸ್ನೇಹಿತರ ಜೊತೆ ಸ್ನೇಹ ಸಂಪಾದಿಸಲು ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಪಿಕ್ಕಳಾರ, ಸೂರಕ್ಕಿಗಳು ಹಾರುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಅದನ್ನೇ ಫಾಲೋ ಮಾಡಲೂ ಶುರುಮಾಡಿತು. ಆದರೆ ಹಗಲಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ದೊಂಬರಾಟವಾಡಿದರೂ ಮುಸುಂಜೆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಮನೆಯ ಹೊಸ್ತಿಲಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕೂರುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ನಮ್ಮ ಪುಟ್ಟಕ್ಕಿಯನ್ನು ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಎಲ್ಲೋ ಇದ್ದ ಗಂಡು ಗುಬ್ಬಿಚ್ಚಿಯೊಂದು ಪುಟ್ಟಕ್ಕಿಯ ಸ್ನೇಹ ಸಂಪಾದಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ನಾವು ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಈ ಎರಡೂ

ಗುಬ್ಬಿಚ್ಚಿಗಳು ಹಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಆರಾಮಾಗಿ ಕೂತು ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಕೊಂಚ ದೂರ ವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಕ್ರಮೇಣ ಇವರಿಬ್ಬರ ಚಕ್ರಂದ ಅತಿಯಾಯ್ತು. ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಗಂಡು ಗುಬ್ಬಿಚ್ಚಿ, ಅಮಿತ್ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಪುಟ್ಟಕ್ಕಿಯನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಉಭಯ ಕುಶಲೋಪರಿ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಕೊನೆಗೆ ಅದು ಅದರ ಗೂಡಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಗುಬ್ಬಿಚ್ಚಿ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಯಾವ ಲೋಕದಿಂದ ಬಂತೋ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆ ಎರಡು ಹಕ್ಕಿಗಳ ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಜೀವನಪ್ರೀತಿ ಹುಟ್ಟಿಸಿತ್ತು. ಪಕ್ಷಿಲೋಕದ ಬಗೆಗಿರುವ ಕೌತುಕ ಇದರಿಂದ ಇನ್ನಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿಯಾಯ್ತು.

ಬದುಕಿನ ಅಮೂಲ್ಯ ಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಜೊತೆ ಕಳೆದ, ತುತ್ತು ಕೊಟ್ಟಾಗಲೆಲ್ಲ ಲಲ್ಲೆಯಿಂದ ಮುದ್ದು ಮಾಡಿ ಮೈಗೆ ಮುತ್ತು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ, ಪುರ್ ಅಂತ ಆಗಸಕ್ಕೆ ಹಾರಿ, ಮತ್ತೆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ, ಜೊತೆಗಿದ್ದಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಪ್ರೀತಿ ಎಂದರೇನಂತ ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟ, ಬಾ ಅಂದರೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ, ಕೂರು ಅಂದ್ರೆ ಹಗಲ ಮೇಲೆ ಕೂರುತ್ತಿದ್ದ ಈ ಪುಟ್ಟಕ್ಕಿ, ಒಂದು ದಿನ ಹೇಳದೇ ಕೇಳದೇ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಯಾವ ಲೋಕಕ್ಕೋ ಹಾರಿ ಹೋಯಿತು.

'ಅದನ್ನು ಡೇಗೆ ಹಕ್ಕಿ ಕೊಂಡುಹೋಯ್ತು. ಅದ್ದಾಗೇ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಅಮಿತ್ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಕಾರಣ ಏನಾದರೂ ಇರಲಿ, ಅದು ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದದ್ದು ಮಾತ್ರ ಸತ್ಯ. ಗುಬ್ಬಿಚ್ಚಿಯ ಜೊತೆ ಕಳೆದ ಕ್ಷಣಗಳು ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಅನುಪಮ ಗಳಿಗೆಗಳಾಗಿದ್ದವು ಅಂತ ಈಗಲೂ ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮೂರಿನ ಕಿರಾಣಿ ಅಂಗಡಿಯ ಮುಂದೆ ಕಾಳು ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಕೂರುವ ಗುಬ್ಬಿಚ್ಚಿಯನ್ನು ಕಂಡಾಗ, 'ಇದು ನಮ್ಮ ಪುಟ್ಟಕ್ಕಿ ಇರಬಹುದಾ' ಎಂದು ಕಣ್ಣು ಜಾಲಾಡಿ ಕೊನೆಗೆ ಸುಮ್ಮನಾಗುತ್ತದೆ. ■